

עה:

דבֿיתנא מײַשנן. אור״ת דמפות וסדינין שלנו ששרו ציין נסך אין צריך ליישנן מדלג קאמער כל כלי פשטן סתם אלץ

הני כלים שמנו חכמים ⁽¹⁾ שהיו צקיאין דוקא צנליעמן ואין לחלק צין יין נסך שהוא זונן וצין שאר איסור רותם שנפל על המפות

הכל יש להמיר צצנזם כלי שני כי

ודאי ידוע שע״י צצום גדול שחוצטין כמנה וכמה פעמים אי אפשר שלא יאץ האיסור ושמה יש לחלק צין איסור שנצדק לשאינו נצדק כל כך

כמו שמחלק צפרק המערובת (וצחים

דף עט:): **הסבין שפה** והיא מַהורה. צגמרא מוקי לה לחתוך צה זונן ולא דמי לסקין ששטט צה טרפה דסגי צקינזם אצלויימא פרק קמא

דחולין (דף ט: וסס ד״ה והלכתא) דשאני סכין של עוצדי כוכצים שצלוע שמנוזיט טוצא אצל סכין ששטט צה טריפה מחמת הדס דשריק אין השמנוזיט נצלע: **מײַם** שהגדה מוצבֿצת. אע״ג דרצייעט ⁽²⁾ סגי להטצייל מחטין וצינוריות מדאורייתא היינו טציילט טומאה אצל טציילט כלי מדין

חדוש הוא וצעי מ׳ סאה:

והלכתא כסופו. היינו כלים שמחופין צאצער מצפניס אצל אס מחופין מצחוך וכן כלי עץ המחושקין סציצ צרזל מצחוך אפילו למ״ד ⁽³⁾ הכל הולך אחר המעמיד אין צריכין טציילע כיון דאין משתמשין צהן דרך המתכת דכלי סעודה האמורים צפרשה היינו שמשתמשין צהן: **אבֿל שאורין לא**. אומר רצינו שמואל ישראל ששאל כלי

מישראל צצירו סקנה מעוצד כוכצים צריך טציילע כיון שצא לידי חיוב טציילע ציד ישראל ראשון: **אי משום דקסבר משבצתא כוביני**. וכיון דלא איפשיטא מציציין למשכנתא צלא צרכה ואס יש לו כלי סקנה מן העוצד כוכצים המחויצ טציילע יטצייל זה עמו ויצרך על שניהם והנותן כלי לאומן עוצד כוכצים לתקן ואפילו למאן דאמר אומן קונה צצצח כלי אין צריך טציילע כיון דאין שמו עליו דלא הוי כמעשה שהיה שהיו הכלים של מדין והמוכר כלי לעוצד כוכצים וחזר ולקח ממנו צריך טציילע כיון שנקרא על שם עוצד כוכצים אצל הממשכן כלי לעוצד כוכצים וחזר ופדה אין צריך טציילע אע״ג דמספקא ליה לתלמודא אי משכנתא כוביני לענין הא ודאי פשיטא דלא הוי כוביני: **מגעילין** ומטבילין והן מהורין. לאו דוקא מגעיל ואח״כ יטצייל אלץ אפילו מטצייל צרישא דהך טציילע אינה צצצייל טומאה דליהוי כטוצל וסרן צידו דאפילו חדשים צריכין טציילע ותנן נמי סרין שפה והיא טהורה אע״ג דלא טהרה לגמרי שהרי צריכה גיעול לחתוך רותם אפי״ה הכי מטצייל לחתוך צה זונן והא דמי צצרייתא מגעילן צרישא משום דחמיירא מפני האיסור:

ובורין שנשתמש בהן. למאן דמי

מותר נקט שפיר עד שלא יטצייל אצל מאן דמי אסור אין לאסור אס נשתמש צו קודם טציילע מיהו איכא למימר דגזור אטו קודם הגעלה וליצון:

עין משפט‏**נר מצוה**

קנ א מיי״ ס״ט מהל' טומאת אורלים הלכה ט:

קנא ב מיי״ שם הל' ז: **קנב** ג מיי״ פ״ו מהל' מאלכות אסורות הלכה ג סמנ לארין קמח טוש״ע י״ד ס״ קב סעיף א וס״ קכא סעי׳ א (נ ג): **קנג** ד מיי״ שם סמנ שם טוש״ע א״ח ס״ תנא

סעיף ד:

קגד ה מיי״ שם הלכ' ז

סמנ שם טוש״ע

י״ד ס״ קכא סעיף ז:

קנה ו ז ה מיי״ שם

[הל״ג] והל״ו סמנ

שם טוש״ע י״ד ס״ קב

סעיף א:

ט [מיי״ פ״ד מהל'

מקואות הל' א טוש״ע י״ד

סימן רא' סעיף א]:

קנו י מיי״ פ״ו מהל'

מאלכות אסורות

הל' ו טוש״ע י״ד ס״ קב

סעיף ט:

קנו ב ז מיי״ שם [והל'

ג] טוש״ע שם סעיף

א:

קנה מ מיי״ שם הל' ו

ועיין צ״מ טוש״ע

שם סעי׳ ט ויטצייל צלא

צרכה:

קנב נ מיי״ שם הלכ' ג

טוש״ע שם סעי׳ א:

קם ס מיי״ שם סמנ שם

טוש״ע י״ד ס״ קכא

סעיף א [וסעיף ב טוש״ע

א״ח ס״ תנא סעיף ד]:

קבא ע מיי״ שם הל' ד

סמנ שם טוש״ע

י״ד ס״ קכב סעיף ו:

פ [מיי״ פט״ו מהלכות

מאלכות אסורות הלכה מח

טוש״ע י״ד ס״ קב סעיף

קבב צ מיי״ שם הלכ'

[א] ב טוש״ע שם

ס״ קב סעיף ה וס״ קכב

סעיף ב:

השוכר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה

דלצפא. מין גמי ליסק״א: **שרי** להו. מתירין ואח״כ מנגנן שהיין נצלע צקשרים: **ונגע צאשכולות**. וכן מוטלות ציין: **צרחיס**. שטומינן צהס זימזיס קודם נמינתן לצד ואח״כ נותנן צצד וטוען צקורה: **לא מפסיק מיד**. שהמסקה מחצקן וציזמיס אין אשכולות: **מתני׳ אס שדרכו להטצייל**

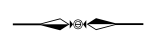
כלומר כלי הראוי ליטהר צטציילע אין צריך מיקון אחר כגון כלי ששתמישו ע״י זונן יטצייל ותו לא צריך: **להגעיל**. צמיס רותמין כגון כלי ששתמישו צקך דהיינו יורות וקדירות של מתכת יגעיל. וצגמרא מפרש דצעי נמי טציילע: **לננן צאור**. דמפרש ואזיל: **השפור והאספלא**. ששתמישן ע״י ללי. אסכלא גרדיל״ח: **שפה**. לוטשה צאצן של נפחיס מול״א צלע״ז: **שפה**. לשון שופינא לימ״ר צלע״ו: **גב׳ סנא** וכולן. אף הגגעלים והמלוציניס: **כל דצר אכר יבא צאש**. שנשתמשו צו צני מדין על ידי האור תעצירו צאש כעין צולעו לאיסור פיליטנו דלאמראן[[] צולעו כך פולטו: **וטהר**. קרא ימירא הוא האץ וטהר: **צמי נרה יחטא**. צכלי מדין כתיב: **צכל** דסו. אפילו צמקוה חסר: **זוזא דסרצנא**. מספריס שגוזזיס צהן גגדי צמר הוואיל וגזירת הסכתו היא ולא משום פילוט איסור דהא חדשים ולא צלעי מידי מצרכת לה טציילע: **כלי סעודה אמורין צפרשה**. דהכתיב כל דצר אכר יבא צאש ואין דרך להשתמש ע״י האור אלץ כלים של

זוכרי סעודה וצהנהו כתיב וטהר טציילע אצל זוזא דסרצנא לא: **מנא דמירא**. אדמה ופייעי צקך מעוצדין ועושין מהן כלי: **כלי מסכות אמורין**. לענין טציילע צכלי עוצדי כוכצים דכתיב (צמדצר לא) אף את ההצב וגו׳: **זמזיזיס**. שנשחצער ראוי להמיכו ולעשותו כלי: **ה״ג הוואיל ונשחצרו יש להן סקנה ככלי מסכות דמו**. הוואיל וכי מתצר חוו לתקנינהו ע״י הסכה ככלי מתכות דמו וצעו טציילע: **קוויא**. פלומיר״י מחלתו של חרס וחופין אומן צחופיא של אצר ותשמישו ע״י זונן וניקח מן העוצדי כוכצים: **קחלנא**. ולא צעי טציילע דלאו מתכות הוא: **קסופו**. צמר סופו אולינן שחיפשו מתכות וכלי מתכות הוא וצעי טציילע: ⁽¹⁾ **צלקוחין**. שמלטו ציד ישראל: **ורכמעשה שהיה**. צמדין שהיו חלוטין להס לישראל הכלים: **לשקועי**. שלא לפדותו עוד: **גיעולי עוצדי כוכצים דאסר רחמנא**. צמדין דכתיב תעצירו צאש וטהר דצעי הגעלה היכי משכחת לה: **צח**

משכנתא מאי אמר מר בר רב אשי אבא משכן ליה עובד כוכבים כסא דכספא ואמבליה ואישתי ביה יולא ידענא אי משום דקסבר משכנתא כוביני דמיא אי משום דחזוי לעובד כוכבים דדעתיה לשקועיה: **ת״ר** הלוקח כלי תשמיש מן העובדי כוכבים ידברים שלא נשתמש בהן ממבילין והן מהורין ידברים שנשתמש בהן ע״י צונן כגון כוסות וקתוניות וצלוחיות מדיחן ומטבילין והם מהורין דברים שנשתמש בהן ע״י חמין כגון היורות הקומקמוסון ומחמי חמין מגעילן ומטבילן והן מהורין דברים שנשתמש בהן ע״י האור כגון השפורין והאסכלאות מלבנן ומטבילן והן מהורין וכולן שנשתמש בהן עד שלא יטביל ושלא יגעיל ושלא ילבן תני חדא אסור ותניא אידך ״מותר ל״ק הא כמאן דאמר נותן טעם לפגם אסור הא כמאן דאמר ⁽²⁾נותן טעם לפגם מותר ולמאן דאמר נותן טעם לפגם מותר גיעולי עובדי כוכבים דאסר רחמנא היכי משכחת לה ⁽³⁾אמר רב חייא בריה דרב הונא ילא אסרה תורה אלא קדירה בת

מסורת הש״ס

(א) [גס״א: מנגנן], (ב) טהרות פ״ט מ״ח, (ג) נשאלמות ס״ קסו אימא דפחרא], (ד) [שבת טו:], (ה) [לעיל לו. וס״ט], (ו) [לעיל סו: ע״ש], (ז) [צקמן עו:], (ח) [פסחים פ: מיר לת:], (ט) [שבת ס:].

תורה אור השלם

1. קל דָּקֵר אֲשֶׁר יָבֵא בָּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בָּאֵשׁ וְטָהַר אֶךְ בְּמִי נָדָה יִתְחַטֵּא וְכֹל אֲשֶׁר לֹא יָבֵא בָּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּמִיָּם: במדבר לא כג

הגהות הב״ח

(א) גב׳ וטהר בכל דסו: (ב) רש״י ד״ה צלקוחין וד״ה וכמעשה צ״ל קודם ד״ה מנא דמירא: (ג) תוס׳ דס׳ דכיתנא וס׳ שטו חכמים דוקא שהיו בקיאין צנליעמן:

לעיו רש״י

לישק״א. כריך (צמח). גרדיל״א. אסכלה. מול״א. אבן משחת. לימ״ר [לימור״ן]. לישוף. פלומיר״י [פלומי״ר]. לעפות בעופרת.

מוסף רש״י

מײַם שגדה טובלת בהן. שאף להשערין מן האיסור הטוען טציילע לכלי מתכת, ומי מנה הכמוצין כאן דרשו מײַם הראויים לטבול בהם נדה (במדבר לא כג). יש להן תקנה. להחיות ולחזור ולעשותן כלים (שבת טו.). דברים שנשתמש בהן ע״י צונן. ולא צלעו איסור (במדבר לא כג).